

Kösd fel a fehéreneműt, öreg, biztatja magát reggel, amint kipattan a szeme, hiszen hozzák a dédunokáját, akire vigyáznia kell három nap és két éjszaka.

Pontosan hetven év a korkülönbség közöttük, amely nem oly nagy idő, ha jól belegondol, mert mindkettőjüket csak a játék érdekli. Csakhogy Bibiána kislány, aki még babázik, neki nem lehet fiús programokat szervezni, pedig már melegszik az idő, a Tisza felől halszagot hoz a szél, lehetne horgászni, kinn, a parton szalonnát sütni és szalonnazsírtól ragacsosan hazajönni, megsütni a halakat, amelyeket fogtak és utána kártyázhatnának is, férfi módra, öt perc játék, utána fél óra veszekedés, majd ruhástul beesnének az ágyba és reggel restelkedve zuhanyoznának, majd sebtében felvennék az este levetett holmikat, és nyolckor újra a víz mellett lógnának a kukacokat.

Már a padláson is járt, még hajnalban, hála az álmatlanságának, mert eszébe jutott, hogy valamelyik dobozban ott lapul egy „Ki nevet a végén” társasjáték. Megtalálta, leporolta, s csak remélni tudja, hogy tetszeni fog Bibiánának, majd hagyja, hogy nyerjen, mert sikerélmény nélkül unalmas. Hatkor már a közértben vásárolt, nyalánkságokat, meg csirkemellet, mert egy ötéves kislányt mégsem kínálhat csülkös bablevessel, pedig tegnap azt főzött, csipetkével, és még félfazéknyi ott hűl a hűtőben. Sokáig matat a fürdőszobában. Borotválkozás közben elnézi, mennyire dús még a haja, hófehér hullámok a feje tetején, oldalt és hátul meg csak söрте. Új frizurát kért a fodrásznál.

A vízesés erejével dől a víz a zuhanyrózsából, szólni kellene János sógornak, hogy nézze meg, majd, ráér, legfeljebb az unokáját a kádban fürdetsi. Egyáltalán, kell még fürdetsni az ötévest? Özvegysége hét éve alatt kénytelen volt felnőni, megtanulni sütni-főzni, mosni és vasalni, éppen eleget látta, mint végzi teendőit a felesége. Nóra után nem akar másik nőt az életébe, talán már el sem tudná viselni egy idegen közelségét, mert idegen maradna számára, hiszen nem lenne rajta Nóra illata, és más lenne kezének érintése. A lefolyónál valósággal örvény keletkezik a habos vízben, ideje abbahagyni a zuhanyozást, mielőtt mindent eláraszt.

Kényelmes, sportos öltözéket ölt magára, és arcszesztől illatozva úgy gondolja, készen áll a kihívásokra. Először elkészíti a reggelit.

Hét éve, felesége halála után, eladta a körzeti orvosi praxisát egy pályakezdő kollégának. Időnként részt vesz konzultációkon, vállal néhány éjszakai ügyeletet, ezzel tartja magát fitten. Gyekszik nyomon követni az orvostudomány fejlődését, főleg azért, hogy a fiával és az unokájával egyenrangú félként tudjon a témáról beszélgetni.

Várhatóan kilenc óra körül érkeznek, addig megreggelizik és készít nekik néhány szendvicset, citromos teát. Bulcsi, ahogyan az unokáját gyerekként becézte, nem tudott betelni a citromos teával és vajjas kenyérrel, melyre a nagymama párizsi szeletet tett és vékony piros héjú hónapos retket karikázott rá. Felteszi a teavizet a tűzhelyre, meggyújt még egy másik gáزرózsát is, sült szalonnát reggelizik tükörtojással. A spájzban azonban meggondolja magát. Hagyma, paprika, paradicsom, kolbász, füstölt szalonna, tojás, minden van egy kiadós lecsóhoz. Enyhén csípősre sikeredik, tojást nem üt rá, Bulcsi úgy szereti, ha meg a lányok tojással kérik, egy perc alatt abszolválja azt a változatot is. Megterít az étkezőben, három személyre, majd szed magának egy kistányérnyit és elfoglalja szokásos helyét a konyhaasztalnál. Szalvéta, egy szelet kenyér, neszkávé, tea, a tegnapi újság mind hozzátartoznak a reggelihez. Elszállt az éhsége. Reggel óta enyhe remegést érez a gyomrában, ez nem jelent jót. Miért akarja Bulcsi rábízni az ötéves dédunokáját, három napra, amikor ott vannak a nagyszülők, a fiáék, akik még csak ötven évesek, akiknek jobban hajlik a derekuk, és értenek azokhoz az elektromos

kütyükhöz is, amelyekkel természetességgel játszanak a mostani gyerekek. Bibiána majd úgy érzi itt magát, mint hajótörött a lakatlan szigeten, hiszen ötvenévesnél fiatalabb bútordarab nincs az egész házban, sőt, a nappaliban a kakukkos óra még a dédapjáé volt, van az vagy százötven éves, ónfüggős és még mindig működik.

Észre sem veszi, hogy az újságból papírhajókat hajtogat. Egyiket a másik után. Bulcsi annyi időse lehetett, mint most Bibiána, amikor ugyanígy kaptak egy telefont, hogy hozzák az unokát néhány napra. Utolsókat rúgta a tél, a levegő már felmelegedett a napsütésben, ám a föld hideg maradt. Nóra vett ki szabadságot, és az örökmozgó kisfiú egész napos elfoglaltságot jelentett számára. Két körzetet is ellátott, nem tudott elszabadulni egyetlen percre sem. Csak vasárnap volt szabad, amikor kimentek Bulcsival horgászni, halat ugyan nem fogtak, de számos papírcsónakot tettek vízre, és délben tüzet raktak, szalonnát sütöttek, majd kellően felfüstölődve hazakarikáztak.

Fél tucat papírcsónak hever az asztalon, amikor felsikít a kapucsengő. Megérkeztek a gyerekek. Bibiána azonnal az ölébe kéredzkedik, csikorog is súlya alatt a dereka, de nem adná semmiért azt az élményt, hogy a szőke, göndör hajú, babaillatú fejecskejét a nyakába fúrja, és úgy suttogja: dédipapa, hoztam neked csokoládét, de meg ne mondd az anyának! Dehogy mondom, súgom vissza. Isten ments, hogy dr. Bodorné dr. Gátfalvy Korina, a szigorú frissen kinevezett bírónő, megtudja a titkunkat! Bulcsi megtudhatná, de amilyen szószátyár, elmondaná a nevének és fuccs a titkunknak. Korina egy egész bőrdud ruhát csomagolt a gyerekeknek, mintha nem három napra, hanem egy egész évre itt akarná hagyni Bibiánát, aki kihasználva, hogy az anyja elment kezét mosni a fürdőszobába, az apjával sugdolózik. Rest az öreg füle, nem hallja, miről szól a diskurzus, de nem lehet rossz, ha a végén apa és lánya hahotáznak. Bibiána és Bulcsi versenyeznek, kit tudja hamarabb megenni a nagy tányér lecsóját, bezzeg Korina csak tologatja a tányérján azt a kétfalatnyi ételt, amit kiszedett. Kínálja az öreg kolbásszal, szalonnával, nem kell neki, végül egy szelet vajás kenyérben és két szelet párizsiban kiegyeznek. Abból sem eszik két falatnál többet, majd felpattan és elrohan. Hallják a többiek, amint valósággal feltépi a WC ajtaját. Szóval, ezért van a szeme alatt az a halvány két félhold. Bántja a kicsi a nagyot. Bibiána kihasználja anyja távollétét:

- Most hozd be, apa! Az előszobában nem veszi észre anya.

Fél óra múlva elmennek, és végre kettesben marad az ötéves és a hetvenöt éves.

- Gyere, te kis tündérszemű, ülj ide, a konyhaasztalhoz és mesélj, amíg elmosogatok.

- Hozom a csokoládédát! – elengedi az öreg kezét fut ki az előszobába, ahonnan egy természetes zsákot cibál befelé.

- Várj, segítek - lép utána dédi, - mi van ebben a zsákban?

- Hát, a horgászbötem, meg a gumicsizmám, meg a síruhám. Ja, és a csokoládé, amit neked hoztam. Apa azt mondta, hogy okvetlenül menjünk el horgászni, meg szalonnát sütni!

- Jól mondta. És ők hová mentek?

- Nem mondták neked?

- Nem.

- Azt mondták, elutaznak és megrendelik nekem a kistestvért.

- Szeretnél egy testvért?

- Nagyon. Julcsinak is van, meg Kincsónek is, már nagy csoportos vagyok és nekem is kell.

- Rendben. Segítesz nekem törölgetni?

- Igen.

- Ülj ide az asztalhoz, ideteszem elég a tálcára az elmosott tányérokat, te pedig eltörölsz. Jó? Mikor voltál a nagyiéknál?

- Szombaton, meg vasárnap, Bulcsú papa elvitt a bábszínházba, kettesben voltunk, mert a mama ügyelt a kórházban. Dédipapa, te is orvos vagy?
 - Igen, az voltam.
 - Már nem vagy az?
 - Az vagyok, de nem dolgozom.
 - Te csináltad a csónakokat?
 - Igen.
 - Taníts meg engem is!
 - Megtanítlak.
 - Dédi, én miért nem mehetek apáékkal, amikor megrendelik a kistesót?
 - Ez a felnőttek dolga.
 - Ha nagy leszek, én is kérhetek kisbabát?
 - Kérhetsz.
 - Dédi, tudnak úszni a hajók?
 - Igen.
 - Megúsztatjuk őket a Tiszán?
 - Meg, kislányom.
 - Mikor megyünk horgászni?
 - Készíték szendvicseket, jól felöltözünk, és dél körül elindulunk.
 - Dédipapa, szerinted anyáék kisfiút rendelnek vagy kislányt?
 - Hát, ez nem olyan egyszerű. Te kit szeretnél?
 - Kisfiút, mert nem venné el a babáimat. Tudod, hogy a kisfiúk nem babáznak?
 - Sejttem.
 - Felvegyem a síruhámat?
 - Igen, az jó lenne.
 - Ne nézz ide, mert vetkőzöm.
- Az öreg csak somolyog az orra alatt.
Hogy nem fog három napig unatkozni, az biztos!